

πρὸ μικροῦ τὰ παράλια· τὰ πειρατικά, ἐξήκοντα δύο τὸν ἀριθμὸν, παρατηρήσαντα τὰ ἀγγλικά πλοῖα, ἐπανεκάμψαν ἀμέσως εἰς τὸ ὀρμητήριον. Τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ἔχον πολλὴν ὕλιν καὶ θῖνα, καθίστα χαλαρὸν καὶ βραδύπορον τὸν εἰσπλουν· καὶ ὁμοῦ οἱ Ἀγγλοὶ, ὀδηγούμενοι ὑπὸ ναυαγωγοῦ ἐγγωρίου, εἰσῆλθον εἰς αὐτὸν, καὶ ἐρρίψαν τὴν ἀγκυραν ἀντικρὺ τοῦ πειρατικοῦ στόλου, ἕως βολῆς κανονίου. Οἱ πειραταὶ ἔδωκαν πρῶτοι τὸ σημεῖον τῆς μάχης· ἡ συμπλοκὴ εἶχε καταντήθει πεισματώδης καὶ ζωηρὰ, ὅτε βολὴ, ριφθεῖσα εὐστόχως ὑφ' ἑνὸς τῶν ἀγγλικῶν πλοίων, διέρρηξε τὴν ναυαρχίδα, καὶ κατέκαυσεν αὐτὴν μεθ' ὅλου τοῦ πληρώματος. Ὁ πάταγος ὑπῆρξε φρικτῶδες· ὅταν δὲ διεσκεδάσθη ὁ καπνὸς, ἐτῶζετο μόνον τὸ πρὸς τὴν πρύμναν ἱκρίον, ἐφ' οὗ ἐκυμάτιζεν εἰσέτι, ἀναμέσον γλωσσῶν πυρὸς, ἡ σημαία τοῦ ἀλαζόνος καὶ αἰμοδόρου ναυάρχου.

Ἐνῶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ναυμαχίας, ὁ ἀγγλικὸς στόλος κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἐχθρικόν, οἱ κάτοικοι τῆς παραλίας, πνέοντες ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀπανθρώπων πειρατῶν, κατέσφαζον ὅλους τοὺς καταφεύγοντας εἰς τὴν ξηράν. Ἰόγκαι, λέμβοι, πάντα κατεκάησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Τὰς νύκτας τὸ θέαμα ἦτον λαμπρότατον· ὁ οὐρανὸς ἐγίνετο περιπόρφυρος· τὸ πῦρ ἔκοπτε τὰ ἀπόγηα, καὶ τὰ πλοῖα, φερόμενα ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὑπὸ τοῦ ρεύματος πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἐκπυρτοκροτοῦντα ἀλληλοδιαδόχως, ἐφαίνοντο συνοδεύοντα πομπήν, ἡ πανηγυρίζοντα ἑορτὴν τοῦ Οὐρανίου Αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Σαπουντσαῆς κατώρθωσε νὰ σωθῇ, καταφυγὼν εἰς λιμένα ὅπου ἐπεσκευάζοντο πέντε ἢ ἑξ πλοῖά του· ἡ ἀγγλικὴ ὁμοῦ μαῖρα, χωρὶς ν' ἀπαυδῇ, ἔτρεξεν ἐκ νέου κατόπιν του, καὶ τὸν ἐβίασε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοὺς Μανδρινούς τῆς Καντῶνης, οἵτινες ἀπενειμον, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ὑποταγῆς του, πρὸς αὐτὸν μὲν τὸ παράσημον τῶν εὐγενῶν, Κυανοῦν Κομβίον ἐπονομαζόμενον, πρὸς δὲ τοὺς πρώτους τῶν ἀξιωματικῶν του, τὸ τοῦ Λευκοῦ καὶ Χρυτοῦ Κομβίου.

N. Δ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ. ΤΟΥ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ.

Ἐκ Λονδίνου, τῆς 30 Μαΐου 1850.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Κύριε!

Ὁ Κ. Ἀβελ, ἐπιχειρήσας νὰ περιγράψῃ τὸν ἀπὸ Βορνέου μέχρι Λονδίνου διάπλουν μου, (1) ὑπέπεσεν, εἴτε ἀκουστικῶς εἴτε ἰκυστικῶς δὲν ἐξετάζω, εἰς ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας οὐδ' οἱ ἄνθρωποι συγχωροῦσιν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς, τοὺς ἀναλαβόντας μάλιστα τὴν ἐξιστόρησιν ὑποκειμένων ὀλίγων γνωστῶν εἰς τὸ κοινόν, οὐδ' ἐγὼ δύναμαι ν' ἀποσιωπήσω, καθόσον προσβάλ-

λουσι καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν περὶ πολλοῦ ποιοῦνται καὶ οἱ ὁμογενεῖς μου, καὶ τὴν ἰδιαιτέραν φιλοτιμίαν μου. Ἐὰν ὁ Κ. Ἀβελ ἐξελάβε τὸ ἔθνος τῶν Οὐραγγουτάγκων ὡς ἔθνος Ἀπώνων, Σαμογέδων, ἢ Ἑσκιμῶν, ἠπατήθη μεγάλως· λυποῦμαι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον περὶ τῆς ἀπάτης τοῦ αὐτοῦ, καθόσον εἶχον ἐξ ἀρχῆς συλλαβεῖ ἰδέαν εὐνοϊχωτάτην περὶ τῆς ὀξυδερχείας του. Ἐὰν δὲ μεροληπτικῶς ἢ ζηλοτύπως φερόμενος, παρέλειψε τὴν ἐκθεσιν πολλῶν μου ιδιοτήτων ἢ μᾶλλον προτερημάτων σπανιωτάτων μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐπραξεν ἐγκλημα ἀδικίας, σύνθηες μὲν εἰς τοὺς ὁμοειδεῖς του, οὗ τινος ὁμοῦ τὸν εἶχον νομίσαι κατ' ἐξαιρέτην ἐχθρὸν ἀσπονδόν.

Κατ' ἀρχὰς ἠθέλησα νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον τῶν ἐφημερίδων διὰ νὰ ἀναπληρώσω τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Ἐνθυμηθεῖς ὁμοῦ μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ διατηρουμένη αὐστηρότης εἰς καταστήματα ὁποῖα ἐκεῖνο ἐν ᾧ ζῶ, ἀπαιτεῖ πρὸ πάντων ἀκριθεῖ ὑποταγὴν εἰς τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας, ἐπροτίμησα νὰ ὑποβάλω τὰ παράπονά μου ἀπ' εὐθείας πρὸς ὑμᾶς, καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὰ διακοινώσετε καὶ εἰς τὸν Κ. Ἀβελ, ἐὰν κατὰ τύχην δὲν μετέστη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, καθὼς καὶ εἰς τὸ δημόσιον.

Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Κ. Ἀβελ δὲν ἐξέδωκε τὴν εἰκόνα μου· ἡ παράλειψις αὕτη μ' ἐξέπληξεν ὅσον ἐνδέχεται, καθόσον αὐτὸς ὁ ἴδιος, θαυμάσας τὸ πνευματικῶδες τῆς φυσιογνωμίας μου, τὴν γλυκύτητα τῶν χαρακτηριστῶν τοῦ προσώπου μου, τὸ εὐδύλεφαρον (τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὸ κομψοπρεπὲς λεπτόν τῶν χειλέων μου, καὶ τὸ εὐπλόκαμον τῆς ξανθῆς κόμης μου, με καθικέτευσε πολλάκις γονυκλιτὶ, νὰ συγκατανεύσω εἰς τὸ νὰ με ζωγραφίσῃ περιώνυμός τις ζωγράφος, συμπλωτὴρ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Ὁμολογῶ ὅτι, καὶ χάριν τῆς πρὸς τὸν Κ. Ἀβελ ἀγάπης μου, καὶ χάριν τῆς ἐμφύτου φιλαυτίας εἰς πᾶν ὃν λογικόν ὡς ἐμὲ, ἐπεθύμουν νὰ ἐνδώσω εἰς τοῦ εὐγενοῦς φίλου μου τὰς παρακλήσεις. Ἀλλ' ὅρκος τις, τὸν ὅποιον ὤμοσα εἰς Βορνέον, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθῶ τὴν φιλικότητα μου ἀλλ' εἰς ἄκρον ζηλότυπον Ῥακουφατάκην, τοῦ νὰ μὴ ἐπιτρέψω εἰς κανένα, εἴτε ἄνδρα εἴτε γυναῖκα, νὰ με ἀποκτήσῃ μηδὲ καθ' ὁμοίωμα, με ν' ἀνάγκασε ν' ἀποβάλω τὴν αἴτησιν. Ὁ ζωγράφος ὁμοῦ, παραμονεύσας με ἐνῶ ἔτρωγον ἡσύχως τὸ ρόφημά μου, ὑφῆρπασεν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας, τὴν εἰκόνα μου, τῆς ὁποίας συγκατένευσε μετὰ ταῦτα νὰ μ' ἐπαφῇ τὸ ἐγκλεισόμενον ἀντίτυπον.

Δεύτερον δὲ ὁ Κ. Ἀβελ, τὸν ὅποιον τοσάκις ἐφιλοξένησα εἰς τὴν ἐν Βορνέφ οἰκίαν μου, δὲν ἀνέφερε τι, ὡς ὀφείλε, περὶ τῆς σπανίας καὶ παραδειγματικῆς ὁμοιοῦς, ἥτις ὑπῆρχε μετὰ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀγαπῆς τῆς μου συμβίας, περὶ τοῦ διαπύρου πρὸς ἐμὲ ἐρωτῆς της, περὶ τῆς σεμνότητος καὶ τοῦ κάλλους της, καὶ μάλιστα περὶ τῆς οἰκειακῆς μου εὐδαιμονίας, ἀφ' ἧς με ἀπέσπασεν ἀπατήσας με ὡς ἄλλον Ἀβδὲλ-Καδέρ. Ὁ Κ. Ἀβελ δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἀσθενήσας ποτὶ ἐπὶ παρουσίᾳ του, ἀπὸ φρικτὸν ὀδοντόπονον, ἔτοχον δ-

(1) Ἴδε Πανδώρας φυλλάδιον Δ'. σελ. 83.

λων, τῶν πλέον προθύμων καὶ πλέον φιλοφρόνων περι-
ποιήσεων, ἐκ μέρους τῆς χαριτοβρύτου Ῥακουφατάκης
μου, ὅτι ἐκάθητο αἰωνίως εἰς τὸ πλευρόν μου, ὅτι μὲ
περιεπύσσαστο περιπαθῶς καὶ περιπαθέστερον μὲ κα-
τερίλει, καὶ ὅτι, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πόνων μου,
εὐτελείουσα καὶ ῥυγχοποιούσα τὰ ῥοδόχροα καὶ
δρασοδόλα χεῖλη τῆς, τὰ εἰσήγε· χαριέντως εἰς τὸ
εὐαγίζομενον στόμα μου.

Ὁ Κ. Ἄβελ ἐξώκειλεν εἰς ἀνεξήγητον κατάχρη-
σιν λεκτικὴν, παρενείρας εἰς τὴν διήγησίν του, ὅτι
ἐλεπτον φιάλας ῥακίου· καὶ ὅμως ἐνθυμούμαι ὅτι
αἰωνίως ἐφυλλολόγει συντακτικὰ, γραμματικὰς καὶ
λεξικὰ, καὶ μὲ συνίστα θερμῶς τὴν φραστικὴν ἀ-
κριβολογίαν. Ἐγὼ νὰ κλέψω! ἀπαγε τῆς βλαττη-

μίας! Ἐξ ἐναντίας, δοξάζων ὡς ὀρθὸν τὸ κοινότατον
ἐκεῖνο ἀξίωμα, τὸ λέγον « ἂν ἐγύθηκε τὸ λάδι μας
πῆγεν εἰς τὴν μαγειριάν μας, » τὸ ὅποιον πολλοὶ
ἄλλοι ἐπρέσθυσαν πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὑπουργοὶ μάλιστα
συνταγματικῶν ἐπικρατειῶν, κηρύξαντες ἀπὸ τοῦ
βήματος ὅτι δὲν ὑπάρχει κἀνὲν ἄτοπον ἐάν τινα τῶν
δημοσίων μεταφέρονται ἐνίοτε ἐπιτηδείως ἀπὸ τοῦ
κοινοῦ θησαυροφυλακείου εἰς τὰ ἰδιωτικὰ βαλάντια,
(ὅχι ὅμως καὶ ἐναλλάξ), ἐθεώρησα προτιμότερον
νὰ πῶ ἐγὼ, ὁ ἀποτελὼν μέρος τοῦ πληρώματος, ὁ
συνάδελφος τῶν ναυτῶν, ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ ναυ-
κλήρου, τὸ ῥακίον, παρὰ ν' ἀφήσω νὰ τὸ κεράσωσιν
εἰς ξένους μετὰ τὴν ἀριζίν μας εἰς Λονδίνον.

Ἀλλὰ τὸ γελοιωδέστερον, τὸ ἀνοητότερον μέρος

τῆς διηγήσεως τοῦ Κ. Ἄβελ, ἡξεύρετε, Κ. διευθυν-
τὰ, ποῖον εἶναι; Ομιλῶν περὶ τῆς πραότητος τοῦ χα-
κτῆρός μου, προσθέτει ὅτι, δσάκις μὲ ἠρέθιζε τις,
ὀργιζόμεν ἐἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἤμην ὁ
λογικὸν, ἤθελον γενεῖ αὐτόχειρ. Δὲν θέλω ἐπὶ
τοῦ παρόντος νὰ συζητήσω τὸν πρῶτον ὅρον τῆς δια-
βεβαιώσεώς του ταύτης· ἀρκούμαι μόνον νὰ εὐχηθῶ
εἰς πολλοὺς, ἀπείρους τῶν λογικῶν ὄντων, νὰ ἔχωσι
τὴν λογικότητα τὴν ὁποίαν μὲ ἐχάρισεν ὁ Θεός·
ἐλλ' ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ὅτι ἤθελον γενεῖ αὐτόχειρ;
Τοιαύτης ἀναισχύντου παραβάσεως τῶν θείων νόμων,
τοιαύτης ἀποτροπαίου παραφροσύνης, κἀνείς ποτε
τῶν Οὐραγγουτάχων, ἂν καὶ συκοφαντουμένων ὡς

ἀλόγων, δὲν κατέστη ἐνοχος. Ἄλλ' ἐπικαλοῦμαι
τὴν προσοχὴν σας καὶ εἰς ἄλλο τι περιεργότερον· ὅ-
λοι ἢ τοῦλάχιστον οἱ πλείότεροι φιλόσοφοι καὶ φυσιο-
λόγοι οἱ γραψάντες περὶ αὐτοχειρίας, ἀπεφάνθησαν
ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποφασίζει νὰ γείνη αὐτόχειρ,
εἰμὴ μετ' ἀξιοσημείωτον ἀλλοίωσιν τῶν διανοητικῶν
του δυνάμεων, ἡγουν τοῦ λογικοῦ του· ἄρα ὁ αὐτο-
κτονούμενος δὲν εἶναι ὁν λογικόν, ἀλλ' ἄλογον· ἄρα
ἐγὼ ὁ ὀργιζόμενος καὶ μὴ αὐτοκτονούμενος, δὲν εἶμαι
ἄλογος ἀλλὰ λογικός, καὶ ἐπομένως λογικώτερος τοῦ
σωροῦ ὄλων ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰς αὐτοχειρίας
δημοσιεύουσι καθ' ἐκάστην αἱ ἐφημερίδες τῶν Πα-
ρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου. Τὸ συμπέρασμα, Κ. Διευ-

θυντά, εἶναι συνεπίστατον, λογικώτατον, ἀκαταμά-
χτητον, καὶ θαρραλέως προκαλῶ καὶ τὸν σοφώτερον
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων νὰ τὸ ἀναιρέσῃ.

Δέχθητε παρακαλῶ, Κύριε Διευθυντά, τὰς ἐπανει-
λημμένας διαβεβαιώσεις τῆς ἐξειδικιασμένης πρὸς ὑμᾶς
ὑπολήψεώς μου.

ὑπογεγραμ. ΤΩΒΙΑΣ.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ.

• Καὶ Κύριος ἐβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα
θεῖον καὶ πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κα-
τέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας, (ἐν αἷς κατώκει ἐν αὐ-
ταῖς Λὼτ) καὶ πᾶσαν περίοικον, καὶ πάντα τοὺς
κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ πάντα τὸ ἀνατέλ-
λοντα ἐκ τῆς γῆς. • Γεν. Κεφ. 19'.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τίς Ἕλλην, ὅπως οὖν μεριμνῶν περὶ τῆς δόξης τῆς
πατρίδος του, ἀγνοεῖ ὅτι μία τῶν Ἑλληνίδων Μου-
σῶν, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη ἐξ Ἰωαννίνων, ζῶσα πρὸ
πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ νομφε-
θεῖσα, μετωνομάσθη Βαρθολομαίη; Ἐκεῖ, δυστυ-
χῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς Ἰταλίδα φωνὴν ἐκ-
χίει τὰς ἁρμονίας τῆς ποιητικῆς τῆς καρδίας, καὶ
αἱ δάφναι, αἵτινες θαλλοῦσι διὰ τὸν στέφανόν της ἐν
Ἰταλίᾳ, κινουσι τῆς πατρίδος της, τῆς πρῶτον ἐπ'
αὐτῆς δικαίωμα κεκτημένης, τὴν ζηλοτυπίαν. Πρὸς
τὴν ἔξοχον ταύτην Κορίνναν ὁ Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς,
πρὸ τῶν ἐσχάτων ἐν Ἰταλίᾳ συμβάντων, εἶχεν ἀπευ-
θύνει τοὺς ἀκολούθους στίχους. Δημοσιεύομεν δ' αὐ-
τοὺς, ὅπως λάβωμεν ὁρμὴν νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς
ἐν τῶν προσεχῶν φυλλαδίων μετάφρασιν τῆς ὥραιας
τῆς ἀπαντήσεως, ἡ τεμαχίων, ἡ ἰσως καὶ τοῦ ὅλου
τινὸς τῶν δραμάτων της, ἅτινα εἰσὶν οἱ πρῶτιστοι
τίτλοι τῆς δόξης της. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι
μεταξὺ αὐτῶν ὑπερέχει ἡ *Εὐφροσύνη*, τόσῳ θαυμαστο-
τέρα, καθ' ὅσον οὖσα γεγραμμένη Γαλλισί, εἰς γλῶσσαν
δηλαδὴ οὔτε γεννέθλιον, οὔτε κἄν θετὴν τῆς ποιη-
τρίας, ἐν τούτοις εἰς τὰ πλεῖστα μέρη ἀνακλεῖ τὴν
καλλιέπειαν τοῦ Λαμμοτίνου καὶ τοῦ Ρακίνα.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἀγγελικὴν Βαρθολομαίου,
τὸ γένος Πάλλη.

Μ' ἐχθρῶν αἷμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλιν
ἀπὸ πῦρ ἐλευθερίας, ἡ πατρίς μας ἐθερμάνθη,

κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
τὰς ἀρχαϊκὰς της δάφνας καὶ τ' ἀμόλυντά της ἄνθη.
Πλὴν καὶ ἄτματα ποθεῖσα Παρνασσίδος ἀηδόνας,
καὶ τὰς Μούσας ὅπου εἶχεν ὁ ζυγὸς καταπιγᾶσαι,
πέτα, πέτα, σὲ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πύκα,
εἰς τὴν γῆν τῆς Αὔσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
τὴν θεὰν ὅπου τὸν κόσμον ἐξηγένηζε κ' ἐνίκα.
Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
ἡ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ
πέταξε καὶ σὺ μαζὶ της, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἄν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφύας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησιν της δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν
θραύσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας κ' ἐντεῖν Ἑλληνίδα λύραν,
ψάλλουσα μὲ τοῦ Πινδάρου καὶ μὲ τῆς Σαφροῦς τὴν
γλῶσσαν.

Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη ποῦ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν γῆν ὅπου δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξε εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς.